

Мідноголовий демон

КУПИТИ

- **Лауреат Пулітцерівської премії та Жіночої премії за літературу 2023 року**
- **Миттєвий бестселер New York Times та Wall Street Journal**
- **Вибір читачів New York Times: 100 найкращих книжок 21 століття**
- **Вибір книжкового клубу Опри**

Почнімо з того, як я прийшов у світ. Як малий посинілий боксер.

Історія Демона починається з його болісної появи на світ у брудному трейлері матері-одиначки. У житті йому ще не раз стане в пригоді бійцівський характер, приправлений шармом вкупі з кмітливістю й прихованими талантами, що проявляться по обидва боки закону.

У передгір'ї Аппалачів на півдні Вірджинії бідність і згубна залежність — не просто абстрактні поняття. Вони звичні, як трава на подвір'ї. Для Демона, котрому не пощастило народитися в злиднях, ласка і безпека такі ж далекі, як і океан, що його він мріє колись побачити. Питання в тому, куди він зможе зайти, щоб туди дістатися.

Сповнений правди, гніву і співчуття, роман «Мідноголовий Демон» став епічною історією про любов, втрату і все, що їх відділяє.

Попередження: книжка містить нецензурну лексику та сцени вживання наркотичних речовин.

Почнімо з того, як я прийшов у світ. Свідками цієї події стало чимало людей, але якоїсь помочі від них годі було чекати: найважче я мусив зробити сам, бо мати моя, скажімо так, участі в процесі майже не брала.

Її чи не щодень можна було побачити на терасі трейлера; добрі сусіди, ледь її угледівши, починали шпетити на всі лади. Варто лиш поглянути в бік огорнутої задушливим серпанком зотлілого літа гори — і он вона, маленька фарбована білявка з незмінною цигаркою в зубах, стоїть, обпершись на перила, мов капітан корабля, що от-от піде на дно. Вісімнадцятирічна дівчина, про яку я зараз веду мову, мешкала одна і мусила сама про себе дбати, дарма що була на останніх місяцях вагітності. Того дня, коли вона не вийшла надвір, доля привела до неї Ненс Пеггот. Жінка, погрюкавши у двері, вдерлася всередину захаращеного трейлера і виявила непритомну породіллю у крихітній ванній кімнаті. Я тоді вже вивалився назовні в покритій слизом «сорочці» — посинілий бранець плаценти, обліпленої брудом з вінілової підлогової плитки. Я товкся і штовхався, силячись прорвати мішок, у якому діти зазвичай мирно пробувають до приходу у великий світ.

У цей же час містер Пеггот прогрівав машину, збираючись у храм на вечірню службу, і, мабуть, міркував, скільки часу за своє життя згаяв, дожидаючи жінок. Ще кілька хвилин тому дружина сказала йому, що церковні справи почекають, бо їй спершу треба зайти глянути, чи не напилася знов та пузата дівуля. Місис Пеггот узагалі ніколи слів не добирала і за потреби могла б самому Ісусу проповідь прочитати. Так от, ця жінка за мить вилетіла надвір і гаркнула чоловікові, щоб той набрав 911, бо бідне маля лежить у трейлері й б'ється, як маленький посинілий боксер, силячись вибратися з плаценти. Згодом вона ще не раз згадуватиме це порівняння, коли, ані краплі не соромлячись, розповідатиме про найгірший

день у житті моєї матері. І якщо вже я саме в такому образі вперше потрапив людям на очі, то й нехай. Це значить, що право на життя я добув у боротьбі. Так, шанси були нерівні, знаю. Якщо мати лежить у калюжі своєї сечі серед порожніх пляшечок з-під ліків, а чужі люди лякають немовля, яке щойно з неї вилізло, аби воно подало бодай якісь ознаки життя, то малий засранець, скоріш за все, приречений. Син наркоманки — теж наркоман. Він виросте і стане уособленням всього, що ви завжди стараєтесь уникати. Гнилі зуби, мертвий погляд, постійний страх сусідів, змушених замикати інструменти в гаражі, аби їх звідти не свиснули, обшарпані мотелі з потижневою оплатою, розташовані якнайдалі від мальовничих автострад. Якби цей малюк хотів кращої долі, то народився б у якоїсь заможної чи бодай набожної матері, яка вела тверезий спосіб життя. У нашому світі людину судять з того, як вона вибирається з халепи — відразу видно, вилізе чи втоне.

Що ж до мене, то я народився типовим невдахою, яких зазвичай рятують супергерої. Цікаво, чи такий рід занять узагалі існував у нашому трейлерному всесвіті? Чи всі герої покинули Смолвілл у пошуках серйознішої роботи? Рятуй або будь врятованим — от у чому суть. Надія живе до останньої сторінки.

Народився я в середу, і схоже, це був не найкращий день — він-бо сповнений печалі, якщо вірити старому віршику. Крім того, я в «сорочці» виліз. Місис Пеггот, утім, каже, що в цьому все ж є крихта позитиву: таким дітям, мовляв, Бог ніколи не дасть згинуть у воді. Буквально. Тобто ви можете загнутися від передозу, задихнутися за кермом, підсмажитися на пасажирському сидінні внаслідок аварії чи навіть пустити собі кулю в голову, але вода точно не стане причиною вашої загибелі. Дякую, Ісусе.

Не знаю, чи це якимось пов'язано, але мене завжди тягнуло до океану. Зазвичай діти мого віку зацікавлені в динозаврах чи ще якійсь

живності, вчать їхні назви і все таке. Я ж марив акулами й китами. Навіть подорослішавши, я думаю про воду більше, ніж усі нормальні люди. Уявляю, як плаваю в ній, і ніби шкірою відчуваю прозору блакить. Мене, мов рибу, вабить лише ота голубінь. Гаряче повітря, гамір, люди їїхня надважлива дріб'язкова метушня — я на все це майже не зважаю.

До слова, океану вживу я ще не бачив, тільки на картинках і на скринсейвері бібліотечного комп'ютера — ті збурені хвилі мене заворожують. Що я можу знати про океан, якщо ніколи не стояв на його піщаній бороді й не зазирає йому у вічі? Я досі чекаю зустрічі з цим велетом, нездатним, як я вже знаю, проковтнути мене живцем.

Наш із мамою класичний одинарний трейлер стояв у самісінькому серці округу Лі, між шахтарським містечком Рюлін і селищем, яке люди звать Райт-Пур, на узвишші між двома крутими горами. Я майже не вилазив із тамтешнього лісу, швендяючи по хащах разом із хлопчиною на прізвисько Метот. З ним я бродив по струмку і перевертав каменюки, уявляючи себе супергероєм. Я, звісно, міг вибрати для себе будь-якого персонажа, та оскільки герої «Марвел» набагато крутіші за героїв «Ді-Сі», моїм улюбленцем став Росомаха. Тим часом Метот обрав собі Шторм, яка взагалі дівчина. (Так, мутантка і має класні суперсили, та все ж.) Метот — це скорочено від «Метт Пеггот»; він доводився онуком отій крикливій жіночці, мимовільній очевидиці мого народження. Завдяки їй ми з Метотом на якийсь час стали сусідами, але для цього він спершу й сам мусив народитися, ще й трохи раніше за мене. Малого скинули на плечі бабці, позаяк його мати відбувала довгу «відпустку» в жіночій в'язниці Гучленд. Лише цих обставин уже цілком вистачить для історії про не одне занапащене юне життя, але про це якось іншим разом.

Наша місцина славилася тим, що буцімто кишіла зміями-мідноголовками. Людям завжди здається, ніби вони знають більше за інших. Я вам так скажу: за всі ті роки, що я лазив по скелях і закапелках, де люблять жити змії, я

жодного разу мідноголовки не бачив. Інших змій там вистачало, але вони ж різних видів бувають, якщо комусь цікаво. От, наприклад, рябенька така часто траплялася, ми її ще прозвали водяним дияволом. Її роздраконити — раз плюнути, і якщо вже ви припустилися такої помилки, то пильнуйте, бо вона кидається, як блискавка. Кусає, щоправда, несильно — болить не дужче, ніж коли собака хапне чи бджола вжалить. Коли ж тебе дістане водяна змія, то пригадуєш усі матюки, що назбиралися у твоїй дитячій черепушці, тоді витираєш кров, береш палицю і йдеш боротися зі злом у подобі порослого мохом корча, уявляючи себе Адаптоїдом. Та якщо вам не пощастило зустріти мідноголовку, то можете попрощатися зі своїми планами на день, а може, навіть з укушеним шматком ноги чи руки, отак-от. Як бачите, різниця між тими, хто вам може трапитися у наших краях, велика.

Уважна людина відрізнить їх одразу. Ви ж бачите, де бігль, а де вівчарка, де бігмак, а де вопер з «Бургер Кінга». Але собаки й бургери — це одне, а змія — то ж таки змія. Касири щоразу, як бачили нашу адресу на маминих продуктових талонах, вважали своїм обов'язком нагадати, що в нашому міжгір'ї повно мідноголовок. Те саме день у день торочила водійка шкільного автобуса — і хряскала дверцятами так, ніби стинала зміям їхні ненависні загострені голови. Люди охоче вірили в існування якоїсь небезпеки, особливо тому що загрожувала вона мені, а не їм, тож вони щораз примовляли: «Бережи тебе Бог!».

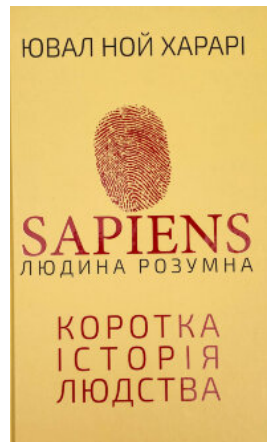
Пройшло немало років, перш ніж я зрозумів суть тих побажань і те, що вони не завжди стосувалися змій. Черговий мамин «невдалий життєвий вибір», як її навчили казати в рехабі, — а їх, повірте, назбиралося немало, — був пов'язаний з хлопцем на прізвисько Мідноголовий. Він, кажуть, був смаглявий, мав світло-зелені очі меланджена і таку полум'яно-руду шевелюру, що аж перехожі вслід оберталися. З маминих слів, волосся в батька було довге й виблискувало, як нова монетка. Схоже, матір тоді

добряче запала. Батькову праву руку двічі обвивала витатуйована змія, яка прикривала два укуси: перший він дістав у церкві, коли хлопчаком намагався продемонструвати свою дорослість іншим чоловікам у родині, що були змістримачами; а другий з'явився набагато пізніше й далеко від Божих очей. Мама казала, що татуювання на згадку батько міг би й не робити, бо рука й без того боліла до кінця його днів. Він не дожив одного літа до появи сина.

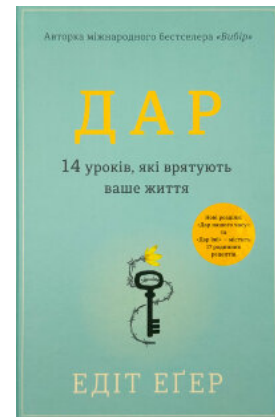
Рекомендована література

Подарункове пакування

Sapiens: Людина розумна. Коротка історія людства

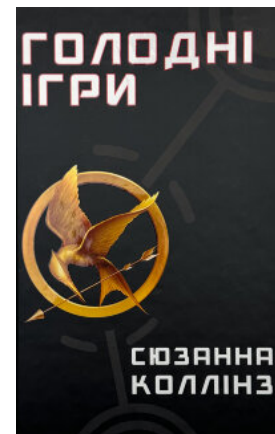
Дар. 14 уроків, які врятовують ваше життя (видання третє, доповнене)

Блиск

Тіло, мій дім

Голодні ігри (кн. 1)

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ